

SENTINȚA ADMINISTRATIVĂ Nr. 1059/CAF/2011

Ședința publică de la 24 Mai 2011

Completul compus din:

PREȘEDINTE GIANINA CRISTINELA MUNTEAN

Grefier BIANCA ISPAS

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ privind pe reclamantii Fundația Culturală Roșia Montană (F.C.R.M.), Centrul Independent Pentru Dezvoltarea Resurselor de Mediu (C.I.P.D.R.M.) și Asociația Aurarilor Alburnus Maior Roșia Montană (A.M.R.M.), pe pârâtul Consiliul Local al Comunei Roșia Montană și pe intervenienta SC R.M.G.C. SA, având ca obiect anulare act emis de autorități publice locale.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că:

La data de 20.05.2011 reclamantul CENTRUL INDEPENDENT PENTRU DEZVOLTAREA RESURSELOR DE MEDIU a depus la dosar concluzii scrise.

La data de 23.05.2011 reclamantul FUNDAȚIA CULTURALĂ ROȘIA MONTANĂ a depus la dosar concluzii scrise.

La data de 24.05.2011 intervenienta SC R.M.G.C. SA a depus la dosar concluzii scrise suplimentare.

La data de 24.05.2011 reclamantul CENTRUL INDEPENDENT PENTRU DEZVOLTAREA RESURSELOR DE MEDIU a depus la dosar, prin poștă, concluzii scrise.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 17.05.2011, când instanța, din lipsă de timp pentru deliberare și pentru ca părțile să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de astăzi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință.

INSTANȚA

Asupra cauzei de față

Prin acțiunea înregistrată la această instanță sub nr. 5159/107/3.06.2010 reclamanta F.C.R.M., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al comunei Roșia Montană, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce va pronunța să dispună:

- anularea în tot a Hotărârii nr. 1/2009 a Consiliului local al Comunei Roșia Montană, județul Alba, din 29 ianuarie 2009 prin care se confirmă, cu efecte retroactive, hotărârile nr. 45 și 46 din 19 iulie 2002 ale Consiliului local Roșia Montană cu privire la aprobarea Planului Urbanistic General și a Planului Urbanistic Zonal al comunei Roșia Montană.

Acțiunea a fost legal timbrată (fila 25 vol. I).

În motivarea acțiunii reclamanta a susținut următoarele.

1. Referitor la nulitatea absolută a Hotărârii nr. 1/2009 a Consiliului local Roșia Montană.

La data de 29.01.2009 a avut loc ședința ordinară publică a Consiliului local al comunei Roșia Montană, județul Alba, convocată conform art. 39 alin. 1 din Legea 215/2001. Pe ordinea de zi s-a aflat, pe lângă problemele curente, proiectul de hotărâre privind confirmarea, cu efecte retroactive, a hotărârilor nr. 45 și 46/2002 ale Consiliului local Roșia Montană cu privire la aprobarea Planului Urbanistic General și a Planului Urbanistic Zonal al comunei Roșia Montană, inițiator primar Furdul Eugen.

Dl. primar Furdul Eugen a propus modificarea și completarea dispozitivului proiectului de hotărâre cu 3 articole, art. 1 referindu-se la reluarea procedurii de vot asupra Planului Urbanistic General și a Planului Urbanistic Zonal, art. 2 la aprobarea Planului Urbanistic General și a Planului Urbanistic Zonal, art. 3 la comunicarea hotărârii instituției prefectului.

Propunerea este acceptată de consilierii locali. Proiectul de hotărâre se adoptă sub forma hotărâri nr. 1/2009.

Prin Decizia nr. 75/CA/21.01.2008 pronunțată în dosar nr. 1411/107/2007 Curtea de Apel Alba Iulia a admis excepția de nelegalitate împotriva hotărârilor Consiliului local nr. 45 și 46 din 19.07.2002, constatând nelegalitatea acestora în baza art. 46 alin. 1 și 2 din Legea 215/2001. Instanța a apreciat că interesul patrimonial al consilierilor locali, care erau în același timp angajați ai SC Roșia Montană Gold Corporation SA, este «evident și de natură a le afecta obiectivitatea și imparțialitatea în procesul de deliberare» și că hotărârile luate cu participarea acestora sunt nule de drept.

Una din caracteristicile nulității absolute, în afară de posibilitatea de a fi invocată de oricine are interes, de instanță, procuror sau alte organe prevăzute de lege și de imprescriptibilitate, este faptul că nu poate fi acoperită prin confirmare.

Potrivit doctrinei (în acest sens, Gabriel Boroi, Drept civil, parte generală, ediția a 2-a, editura AII Beck, București 2002, p. 236), regula inadmisibilității confirmării nulității absolute reiese din "aplicația acestei reguli în materia donației" în art. 1168 Cod civil și este consecința faptului că poate fi invocată de oricine are interes și de faptul că este imprescriptibilă. Doar nulitatea relativă poate fi acoperită prin confirmare.

Nulitatea absolută ocrotește interese obștești, spre deosebire de nulitatea relativă, care ocrotește un interes personal. În cazul de față, interesul obștesc poate fi caracterizat prin luarea unei hotărâri imparțiale referitoare la Planul Urbanistic General și Planul Urbanistic Zonal al comunei Roșia Montană și nu afectate de vreun interes patrimonial.

Deoarece confirmarea expresă sau tacită a actului juridic lovit de nulitate absolută este inadmisibilă, rezultă conform aceluiași autor că «un eventual act de confirmare ar fi și el lovit de nulitate absolută», în cazul de față, Consiliului local al comunei Roșia Montană, județul Alba, prin Hotărârea nr. 1/2009 a realizat «confirmarea, cu efecte retroactive, prin acoperirea expresă și în cunoștință de cauză a viciului de voință a hotărârilor nr. 45 și 4/19 iulie 2002 ale Consiliului Local Roșia Montană cu privire la aprobarea Planului Urbanistic General și a Planului Urbanistic Zonal al comunei Roșia Montană».

2. Referitor la încălcarea disp. art. 46 alin. 1 și 2 din Legea 215/2001 de către consilierii locali Bartha Lucian și Rus Valentin.

Hotărârea nr. 1/2009 a Consiliului Local al comunei Roșia Montană a fost luată în prezența unui conflict de interese în sensul art. 70 din Legea 161/2003, deoarece la data ședinței din 29.01.2009 consilierul Bartha Lucian, președintele ședinței, deținea societatea comercială RAL CRAND SRL (înmătrulată la ORC de pe lângă Tribunalul Alba sub nr. J01/935/2006, CUI 18996388), atelier auto unde SC Roșia Montană Gold Corporation SA își efectua reparațiile la autovehicule, derulând raporturi juridice cu conținut patrimonial pe o perioadă îndelungată.

În ceea ce-l privește pe dl. Rus Valentin, acesta era directorul SC ROȘIAMIN SA, care participă la realizarea proiectului Roșia Montană împreună cu SC R.M.G.C. SA.

Prin urmare, având în vedere cele expuse anterior, se poate semna o altă cauză de nulitate absolută a hotărâri nr. 1/2009 în sensul art. 46 alin. 1 și 2 din Legea 215/2001.

3. Referitor la nerespectarea procedurii consultării publice prevăzută de Legea 86/2000.

Având în vedere cauzele de nulitate absolută, aprobarea PUG și a PUZ al comunei Roșia Montană ca act administrativ ar fi trebuit refăcut și nu confirmat. Mai mult, Raportul de mediu privind documentația de urbanism «Modificare Plan urbanistic Zonal - zona de dezvoltare industrială Roșia Montană» trebuia supus procedurii consultării publice în conformitate cu dispozițiile Convenției de la Aarhus ratificată prin Legea 86/2000 privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu. Această consultare publică nu a avut loc nici anterior adoptării hotărârilor Consiliului local nr. 45 și 46 din 19.07.2002 și nici anterior Hotărâri nr. 1/2009.

O astfel de consultare publică nu a avut loc anterior hotărârilor Consiliului local nr. 45 și 46/2002, existând DOAR un anunț public făcut de SC R.M.G.C. SA referitor la publicarea

documentului pe internet și locațiile în care este posibilă informarea de către public asupra Raportului de mediu.

Nici anterior Hotărârii nr. 1/2009 nu a avut loc o consultare publică, primarul comunei Roșia Montană a afișat la sediu DOAR Nota de fundamentare și textul proiectului de hotărâre privind confirmarea, cu efecte retroactive, a hotărârilor nr. 45 și 46/19.07.2002 emise de pârât cu privire la aprobarea PUG și PUZ al comunei Roșia Montană.

Conform Legii 86/2000 art. 6 alin. 2 "Publicul interesat va fi informat, prin anunț public ori în mod individual, când este cazul, despre demararea unei proceduri de luare a deciziei de mediu și într-o manieră adecvată, în timp util și efectiv, printre altele, despre:

- a) activitatea propusă și despre o solicitare asupra căreia se va lua o decizie;
- b) natura deciziei posibile sau despre proiectul de decizie;
- c) autoritatea publică responsabilă de luarea deciziei;
- d) procedura inițiată, incluzând modul și momentul în care o asemenea informație

poate fi furnizată:

- (i) începutul procedurii;
- (ii) oportunitățile de participare a publicului;
- (iii) data și beneficiul oricărei audieri publice inițiate".

Reclamanta face parte din publicul interesat. Nu a existat un anunț public referitor la procedura de adoptare a deciziei de mediu din partea autorităților publice responsabile, deși Raportul de mediu a fost făcut public. Prin aceasta, procedura consultării publice nu a fost îndeplinită înainte de adoptarea hotărârilor nr. 45 și 46 din 19 iulie 2002 de către pârât.

De asemenea, potrivit art. 7 din Legea 86/2000, «Fiecare parte va lua măsuri practice adecvate și/sau va promova prevederi pentru ca publicul să participe în timpul pregătirii planurilor și programelor legate de mediu, într-un cadru transparent și cinstit, după ce i-a fost furnizată informația necesară. În acest cadru se vor aplica prevederile pct. 3, 4 și 8 ale art. 6. Publicul care poate participa va fi identificat de autoritatea publică relevantă, ținându-se seama de obiectivele acestei convenții. În aceeași măsură fiecare parte se va strădui să asigure oportunitățile necesare în vederea participării publicului în timpul pregătirii politicilor legate de mediu."

Părțile interesate în procedura participării publicului sunt în acest caz primarul comunei Roșia Montană și Agenția Națională pentru Protecția Mediului. Raportul de mediu asupra Planului Urbanistic General și asupra Planului Urbanistic Zonal al comunei Roșia Montană a fost adus la cunoștința publicului ulterior întocmirii.

Informarea în cazul Hotărârii nr. 1/2009 s-a rezumat exclusiv la proiectul de hotărâre, art. 8 din Legea 86/2000 subliniază faptul că participarea publicului trebuie asigurată înaintea alegerii unei opțiuni referitoare la mediu, astfel «Fiecare parte se va strădui să promoveze o participare efectivă a publicului într-o etapă adecvată, atâta timp cât opțiunile sunt încă deschise, în perioada pregătirii regulamentelor de aplicare și a altor reglementări legale obligatorii, general aplicabile, care pot avea un efect semnificativ asupra mediului. La acest nivel trebuie făcuți următorii pași:

- a) trebuie fixată o perioadă suficientă pentru realizarea unei participări publice efective;
- b) proiectele reglementărilor legale trebuie să fie publicate sau făcute disponibile prin alte metode;
- c) trebuie să îi fie oferită publicului posibilitatea de a face comentarii, direct sau prin intermediul unor organisme consultative reprezentative.

Rezultatul participării publicului trebuie să fie luat în considerare cât mai mult posibil."

Deoarece cadrul legislativ în dreptul mediului s-a modificat considerabil în perioada 2002 - 2009, iar prevederile Legii 86/2000 nu au fost respectate, ar fi fost necesară reluarea procedurii de consultare a publicului și de participare a acestuia la formarea deciziilor referitoare la mediu.

Hotărârile Consiliului local nr. 45 și 46/2002 și nr. 1/2009 nu fac referire la participarea publicului, iar în documentația depusă spre adoptare nu există mențiuni referitoare la rezultatul participării publicului. Lipsa acestora și lipsa procedurii referitoare la participarea publicului implică refacerea acestei etape din aprobarea Raportului de mediu.

4. Referitor la nerespectarea prevederilor Legii 5/2000.

Proiectul nr. 4548 Plan urbanistic Zonal - zona de dezvoltare industrială Roșia Montană nu ia în considerare prevederile Legii 5/2000, care la art. 10 alin. 1 prevede că «Până la delimitarea prin studii de specialitate a zonelor de protecție a valorilor de patrimoniu cultural, prevăzute în anexa nr.

III, în condițiile art. 5 alin. 2, se instituie zone de protecție a monumentelor istorice, de 100 metri în municipii și orașe, de 200 metri în comune și de 500 metri în afară localităților."

PUZ și PUG trebuiau să ia în considerare valorile de patrimoniu cultural de interes național, conform art. 5: "(1) Valorile de patrimoniu cultural de interes național sunt prevăzute în anexa nr. III la lege.

Nu există în documentația depusă pentru aprobarea PUG și a PUZ al comunei Roșia Montană mențiuni referitoare la respectarea prevederilor Legii 5/2000, mai exact la respectarea în cadrul comunei a zonelor de protecție menționate în Legea 5/2000.

În ceea ce privește îndeplinirea procedurii prealabile, condiție imperios necesară pentru promovarea unei acțiuni în contencios administrativ, arată că a înregistrat o plângere prealabilă, cu respectarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 ind. 1 din Legea 554/2004.

La cele invocate în plângerea prealabilă de, pârâtul a formulat un răspuns evaziv bazat pe necesitatea să facă "dovada cu acte a celor susținute".

Raportat la această solicitare a pârâtului, reclamanta arată că: în primul rând, majoritatea susținerilor acesteia se bazează pe încălcări ale dispozițiilor legale de către pârât, dispoziții cu caracter general și obligatoriu iar în al doilea rând, celelalte referiri privesc fie acte emise chiar de către pârât, fie persoane care au participat la «înfăptuirea» actului de administrație locală din cadrul structurii pârâtului.

În drept, au fost invocate: disp. Legii nr. 554/2004; art. 46 alin. 1 și 2 din Legea 215/2001; art. 70 din Legea 161 /2003; art. 7 și 8 din Legea 86/2000; art. 5-10, anexa nr. III din Legea 5/2000.

În probațiune, reclamanta a depus înscrisuri și a solicitat proba testimonială.

Pârâtul prin întâmpinare (fila 18 vol. I) a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru următoarele motive.

La data de 29.01.2009 Consiliul Local al comunei Roșia Montana a adoptat Hotărârea nr. 1/2009 prin care, cu majoritate de 9 voturi din 13, s-a decis reluarea procedurii de vot și aprobarea PUG Roșia Montana și PUZ pentru zona de dezvoltare industrială Roșia Montana Gold Corporation SA.

În fundamentarea demersului de reluare a procedurii de vot, s-a avut în vedere acoperirea viciului procedural care a afectat Hotărârea nr. 45/2002 și Hotărârea nr. 46/2002, singurul element de nelegalitate reținut de Curtea de Apel Alba Iulia în Decizia nr. 75/CA/2007.

Hotărârea nr. 1/2009 nu reprezintă un act de confirmare ci un act prin care a fost reluat votul pentru a se acoperi singurul viciu care afecta cele două hotărâri: validitatea procedurii de vot.

Nu s-a constatat de către Curtea de Apel Alba Iulia nelegalitatea PUG și PUZ, pentru a se relua întreaga procedură de elaborare a documentației de urbanism. Dimpotrivă, instanța verificând în fond legalitatea documentației de urbanism a apreciat ca aceasta respectă atât normele legale în materia mediului (Legea nr. 137/1995), cât și prevederile legale în materia urbanismului (Legea nr. 5/2000) anume nerespectarea dispozițiilor legale în ceea ce privește procedura de adoptare prin exercitarea dreptului de vot de către doi consilieri incompatibili.

Astfel cum a apreciat și instanța prin decizia nr. 75/CA/2007, nelegalitatea care a afectat cele două hotărâri nu ține de nerespectarea unor norme de drept substanțial, ci de nerespectarea unor norme de procedura în adoptarea hotărârii. Or, înlăturarea acestui viciu nu se poate realiza decât prin reluarea procedurii de vot. Consiliul Local al comunei Roșia Montana a dorit astfel să confere siguranța și certitudine sporite circuitului civil, înlăturând dubiile care ar putea apărea cu privire la documentația de urbanism în vigoare în urma pronunțării deciziei nr. 75/CA/2007.

Hotărârea nr. 1/2009 se referă în mod expres la „reluarea procedurii de vot”, iar nu la confirmarea unui act nul, întrucât cele două hotărâri adoptate în 2002 sunt valabile, nu era necesar ca acestea să fie „confirmate” printr-un act ulterior.

Consiliul Local al comunei Roșia Montana nu avea obligația de a relua procedura de elaborare a PUG și PUZ și procedura consultării publice.

Susținerile reclamantei sunt neîntemeiate și dovedesc încercarea acesteia de a induce în eroare instanța cu privire la legislația aplicabilă în materia protecției mediului.

Astfel, în primul rând, Hotărârea nr. 45/2002 și Hotărârea nr. 46/2002 nu sunt lovite de „cauze de nulitate absolută”, așa cum pretinde reclamanta, dimpotrivă sunt în vigoare și își produc în continuare efectele juridice, documentația de urbanism aplicabilă la nivelul comunei Roșia Montana fiind cea adoptată în anul 2002.

Prin Hotărârea nr. 1/2009 Consiliul Local al comunei Roșia Montana nu a urmărit decât să acopere viciul care a afectat procedura de vot în cazul hotărârilor nr. 45/2002 și nr. 46/2002, fără ca documentația de urbanism supusă votului în 2009 să fi suferit vreo modificare. Este aceeași documentație adoptată prin hotărârile nr. 45/2002 și nr. 46/2002, cu privire la care instanțele judecătorești (Tribunalul Alba și Curtea de Apel Alba Iulia) au reținut deja că a fost elaborată cu respectarea dispozițiilor legale și că a fost supusă consultărilor publice.

În al doilea rând, în cadrul dosarului nr. 1411/107/2007, atât Tribunalul Alba, cât și Curtea de Apel Alba Iulia, în urma verificării procedurii de elaborare a documentației de urbanism, au concluzionat că autoritatea publică locală a respectat întocmai legislația aplicabilă, inclusiv în ceea ce privește consultarea publică.

Prevederile Convenției de la Aarhus la care face trimitere reclamanta nu au aplicabilitate directă în dreptul intern. Convenția nu da naștere unor drepturi și obligații în mod direct în ordinea juridică națională a statelor semnatare, ci stabilește numai o serie de obligații în sarcina statelor de a transpune principiile acestui tratat internațional în dreptul lor intern.

Așadar, și ulterior ratificării Convenției de la Aarhus de către Statul Român prin Legea nr. 86/2000, sunt de directă aplicare în ordinea juridică internă exclusiv normele din legislația națională.

Dealtfel, chiar din textele citate de reclamanta rezultă că obligațiile instituite de Convenție incumbă statelor semnatare: „fiecare parte va lua măsuri practice adecvate și/sau va promova prevederi [...] publicul care poate participa va fi identificat de autoritatea publică relevantă ținându-se seama de obiectivele acestei convenții. În aceeași măsură, fiecare parte se va strădui să asigure oportunitățile necesare în vederea participării publicului în timpul pregătirii politicilor legate de mediu”.

Noțiunea de „parte” este definită chiar în cuprinsul Convenției de la Aarhus: „parte înseamnă, în cazul în care textul nu prevede altfel, o parte contractantă la prezenta convenție” (art. 2 pct.1). Or, părțile contractante sunt statele semnatare ale Convenției, iar nu „primarul comunei Roșia Montana și Agenția Națională pentru Protecția Mediului” așa cum consideră reclamanta.

Sușinerile reclamantei în sensul că votul exprimat pentru adoptarea Hotărârii nr. 1/2009 ar fi fost viciat întrucât doi dintre consilieri (dl. Bartha Lucian și dl. Rus Valentin) s-ar fi aflat în conflict de interese sunt vădit nefondate, iar reclamanta nu aduce nicio probă în susținerea acestor afirmații.

Presupunând ipotetic că sușinerile reclamantei ar fi reale, aceasta nu dovedește în ce manieră cei doi consilieri locali ar fi avut vreun avantaj patrimonial din refacerea procedurii de vot cu privire la documentația de urbanism. PUG și PUZ cu privire la care s-a reluat procedura de vot în ședința Consiliului Local al comunei Roșia Montana din 29.01.2009 sunt aplicabile încă din anul 2002, fiind adoptate prin hotărârile nr. 45 și 46, acte normative în vigoare și în prezent. Prin urmare, nu se poate susține existența unui potențial interes al unui consilier de a exprima un vot care nu schimbă cu nimic realitatea juridică existentă.

Sunt vădit nefondate sușinerile reclamantei în sensul că în documentația pentru PUG și PUZ nu ar exista mențiuni privitoare la „respectarea în cadrul comunei a zonelor de protecție menționate în legea 5/2000” și că proiectul pentru PUZ Zona de dezvoltare industrială Roșia Montana „nu ia în considerare prevederile Legii 5/2000”.

Așa cum au constatat Tribunalul Alba și Curtea de Apel Alba Iulia prin hotărârile pronunțate în dosarul nr. 1411/107/2007, documentația de urbanism respectă întru totul prevederile Legii nr. 5/2000. După cum a stabilit Curtea de Apel Alba Iulia prin decizia nr. 75/CA/2007, PUG și PUZ pentru Zona industrială Roșia Montana Gold Corporation adoptate prin Hotărârile nr. 45/2002 și nr. 46/2002 „au fost emise sub condiția respectării zonelor protejate, ceea ce nu excede competenței autorităților locale, pentru că nu se stabilesc noi zone protejate și nici nu se elimină cele existente, ci se impune respectarea celor existente, așa cum au fost ele determinate în Anexa III a Legii nr. 5/2000”.

Mai mult, PUG și PUZ au fost avizate de Ministerul Culturii și Cultelor (sub nr. 61/2002, respectiv nr. 178/2002), care a verificat documentația de urbanism sub aspectul conformității cu dispozițiile Legii nr. 5/2000.

La data de 21.09.2010 SC R.M.G.C. SA a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul părâtului. (fila 40 vol.I) prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei.

În motivarea cererii intervenienta a susținut următoarele.

Tribunalul Alba
Pentru conformitate

I. Cu privire la admisibilitatea cererii de intervenție.

Interesul acesteia de a interveni în litigiul având ca obiect anularea Hotărârii nr. 1/2009 a Consiliului Local Roșia Montană este justificat de sprijinirea apărărilor pârâtei în scopul respingerii cererii Fundației Culturale Roșia Montană de anulare a acestei hotărâri. În optica reclamantei, Planul de Urbanism General al comunei Roșia Montană și Planul de Urbanism Zonal pentru Zona de dezvoltare industrială Roșia Montană Gold Corporation SA au fost adoptate și se găsesc în circuitul civil ca urmare a adoptării HCL 1/2009. Prin desființarea hotărârii consiliului local, reclamanta urmărește împiedicarea parcurgerii procedurii de obținere a autorizației de construire de către R.M.G.C. SA pentru Proiectul minier „Roșia Montană”.

Rezultă, așadar, cu evidență interesul acesteia în apărarea legalității documentației de urbanism contestată de Fundația Culturală Roșia Montană, cu atât mai mult cu cât este vizat chiar planul de urbanism al Zonei de dezvoltare Industrială Roșia Montană Gold Corporation SA.

O dovadă în plus este și faptul că în litigiul având ca obiect anularea certificatului de urbanism nr. 68/2004 (dosar nr. 4018/107/2006 aflat pe rolul Tribunalului Alba) R.M.G.C. SA are calitatea de parte și a avut de asemenea calitatea de parte în dosarul vizând excepția de nelegalitate a Hotărârilor Consiliului Local Roșia Montană nr. 45/2002 și 46/2002. Or, nu există nicio rațiune pentru care în cauza de față - în care se contestă din nou o hotărâre a Consiliului Local Roșia Montană - să nu participe pentru a formula apărări în apărarea legalității actului contestat.

II. Argumente în sensul respingerii cererii de chemare în judecată

A. Precizări preliminare

Premisa centrală de la care reclamanta pornește în construirea argumentelor sale privind presupusa nulitate a H.C.L. 1/2009 este următoarea: cele două acte administrative ar fi nule absolut ca efect al admiterii excepției de nelegalitate a H.C.L. 45/2002 și H.C.L. 46/2002 prin decizia nr. 75/CA/2007 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosarul nr. 1411/107/2007.

Nulitatea celor două hotărâri ale consiliului local ar atrage, în opinia reclamantei, două consecințe:

1. Hotărârile nu ar putea fi confirmate printr-o altă hotărâre ulterioară. Reclamanta își întemeiază această susținere pe teoria clasică de drept civil conform căreia actul lovit de nulitate absolută nu poate fi confirmat;

2. Proiectele de PUG și PUZ aprobate prin H.C.L. 45/2002 și 46/2002 nu ar mai fi avut relevanță juridică la momentul adoptării H.C.L. nr. 1/2009, iar procedura de aprobare a PUG și PUZ ar fi trebuit „refăcută”, ceea ce ar presupune inclusiv ca raportul de mediu să fie supus consultării publice.

Argumentul nulității absolute a HCL 45/2002 și HCL 46/2002 ce stă la baza eșafodajului argumentației reclamantei nu are susținere legală, reclamanta încercând să deturneze regimul juridic al excepției de nelegalitate pentru a servi scopului său. Admiterea excepției de nelegalitate prin Decizia nr. 75/CA/2007 atrage o singură consecință juridică: inopozabilitatea celor două acte în procesul de fond în care excepția a fost invocată, iar nu anularea acestora. HCL 45/2002 și HCL 46/2002 rămân valabile și produc în continuare efecte juridice și după pronunțarea Deciziei nr. 75/CA/2007.

Chiar analizate independent de premisa nulității H.C.L. nr. 45/2002 și 46/2002, cele două pretinse motive de nulitate a HCL 1/2009 sunt neîntemeiate, întrucât: pe o parte, H.C.L. nr. 1/2009 nu reprezintă un act de confirmare a HCL 45/2002 și 46/2002, ci un act prin care autoritatea publică locală acoperă viciul unic care afecta cele două hotărâri, anume validitatea procedurii de vot, prin reluarea votului iar pe de altă parte, nici Decizia nr. 75/CA/2007 și nici vreo altă hotărâre judecătorească nu constată o eventuală nelegalitate a procedurii de elaborare a documentației de urbanism ori neconformitatea PUG și PUZ cu normele de drept substanțial.

B. Excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, se poate adresa instanței de contencios administrativ „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ (...)”.

Așadar, reclamantul într-o acțiune în contencios administrativ trebuie să facă dovada existenței unei vătămări cu privire la drepturile sale sau cel puțin în privința intereselor sale legitime. În aceasta materie, imposibilitatea de a dovedi un interes ocrotit de lege, vătămat prin actul contestat, se răsfrânge asupra legitimării procesuale a reclamantului în sensul lipsei calității procesuale active.

Interesul legitim care justifică acțiunea în contencios administrativ poate fi atât privat, cât și public. Chiar dacă ar invoca apărarea unui interes legitim public, reclamanta din prezenta cauză trebuie să justifice prioritar că vătămarea interesului public decurge din încălcarea unor drepturi subiective proprii, ori a interesului sau legitim privat (art. 8 alin. 11 din Legea nr. 554/2004).

În cauza de față nu rezulta în ce manieră H.C.L. nr. 1/2009 ar vătămă drepturile și interesele reclamantei. De altfel, nici nu este posibilă existența unei vătămări, întrucât HCL 1/2009 nu produce o schimbare a regimului de urbanism, documentația de urbanism în vigoare fiind cea adoptată prin HCL 45/2002 și HCL 46/2002.

Cu privire la efectele admiterii excepției de nelegalitate a HCL 45/2002 și HCL 46/2002. Validitatea celor două hotărâri.

Potrivit disp. art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, efectul admiterii excepției de nelegalitate este inopozabilitatea actului constatat nelegal în litigiul de fond în care excepția de nelegalitate a fost invocată și nicidecum anularea actului.

Art. 4 alin. 1 și 4 din Legea nr. 554/2004 consacră excepția de nelegalitate ca o simplă apărare invocată în litigiul de fond, iar nu drept o cerere (incidentală/accesorie) prin care să se solicite anularea unui act. Numai o apărare (care trebuie să fie pe deasupra și de ordine publică) ar putea fi invocată oricând în cadrul unui litigiu și chiar de către instanță din oficiu.

Ca simplă apărare, admiterea excepției de nelegalitate nu poate produce efecte decât în cadrul litigiului de fond în care a fost invocată, aceasta neputând să vătămă sau să profite unor terți și în afara litigiului în care a fost invocată.

Mai mult, așa cum s-a arătat în doctrină, actul administrativ constatat nelegal „continuă să producă efecte juridice, atât față de destinatar, cât și față de terțe persoane, singurul efect al declarării ilegalității lui constând în faptul că instanța de judecată, chemată să soluționeze cauza, îl consideră inopozabil în cadrul acesteia”.

Prof. A. Iorgovan apreciază, de asemenea, că admiterea excepției de nelegalitate „nu presupune anularea actului administrativ, ci numai stabilirea ilegalității și înlăturarea lui din cauză”. Ca urmare a constatării nelegalității actului, instanța de fond face precizările necesare „în considerentele hotărârii, iar nu în dispozitivul acesteia [...]”. Această constatare a instanței nefiind cuprinsă în dispozitivul hotărârii, nu se bucură de autoritatea lucrului judecat, neproducând efecte juridice în alte cauze”.

Reclamanta deturneză, efectele specifice ale admiterii excepției de nelegalitate, atribuindu-i efectele unei hotărâri prin care se constată nulitatea (absolută) a actului administrativ.

În fapt, reclamanta speculează un aspect formal - învestirea instanței de contencios administrativ cu soluționarea excepției de nelegalitate și constituirea unui dosar distinct de dosarul de fond - pentru a atribui hotărâri prin care excepția este admisă efectele unei veritabile hotărâri prin care instanța de contencios administrativ anulează actul administrativ. În realitate, sesizarea instanței de contencios administrativ cu soluționarea excepției de nelegalitate este dictată de necesitatea ca aceasta să fie soluționată de instanțe de specialitate (similar cazului în care se invocă excepția de neconstituționalitate). În caz contrar, s-ar fi putut ajunge în situația ca bunăoară judecătoria să analizeze legalitatea unui act administrativ care ar fi de competența curții de apel dacă legalitatea actului ar fi contestată pe calea principală a unei acțiuni în contencios administrativ. Legiutorul a dorit să evite o asemenea situație în care actul de justiție ar fi avut profund de suferit

2. Scopul adoptării H.C.L. nr. 1/2009 este îndreptarea viciului privind procedura de vot constatată prin Decizia nr. 75/CA/2007

În opinia intervenientei H.C.L. nr. 45/2002 și 46/2002 sunt valabile și produc efecte juridice și ulterior admiterii excepției de nelegalitate. Unicul motiv al adoptării H.C.L. 1/2009 fiind acela de a îndrepta viciul de nelegalitate atribuit de instanță celor două hotărâri anterioare, anume nerespectarea dispozițiilor legale în ceea ce privește procedura de adoptare prin exercitarea dreptului de vot de către doi consilieri incompatibili.

Nelegalitatea care a afectat cele două hotărâri nu ține - după cum statuează Decizia nr. 75/CA/2007 - de neobservarea unor norme de drept substanțial, ci de nerespectarea unor norme de procedură în adoptarea hotărârii. Or, înlăturarea acestui viciu nu se poate realiza decât prin reluarea procedurii de vot. Consiliul Local al comunei Roșia Montană a dorit astfel să confere siguranță și certitudine sporite circuitului civil, înlăturând dubiile care ar putea apărea cu privire la documentația de urbanism în vigoare în urma pronunțării Deciziei nr. 75/CA/2007.

Tribunalul Alba
Pentru conformitate

Că aceasta a fost intenția organului deliberativ al comunei Roșia Montană rezultă în mod expres din chiar expunerea de motive a HCL 1/2009, care se referă la „voința [...] asigurării siguranței și certitudinii juridice cu privire la activitatea de urbanism din comuna Roșia Montană”.

Terminologia utilizată în rezoluția H.C.L. nr. 1/2009 se referă în mod expres la „reluarea procedurii de vot, iar nu la confirmarea unui act nul. Întrucât cele două hotărâri adoptate în 2002 sunt valabile, nu era necesar ca acestea să fie „confirmate” printr-un act ulterior.

Suntem, așadar, în prezența a trei hotărâri, acte juridice în sensul de instrumentum care consfășesc aceleași negocia: documentația de urbanism elaborată și aplicată încă din anul 2002.

Argument subsidiar: validitatea unui potențial act de confirmare.

Cu valoare subsidiară față de considerentele expuse, chiar dacă ipotetic s-ar admite că premisa reclamantei în sensul că HCL 46/2002 și HCL 46/2002 ar fi fost anulate ca efect al admiterii excepției de nelegalitate, această pretinsă nulitate nu se răsfrânge asupra unui eventual act ulterior de confirmare, pentru următoarele argumente:

a) în materia dreptului administrativ nu este aplicabil *mutatis mutandis* regimul juridic al nulității relative/absolute din dreptul privat, așadar inclusiv distincția privitoare la posibilitatea/imposibilitatea confirmării actului nul. În această materie, în absența unei prevederi legale exprese, interdicția confirmării actului nul nu operează.

Astfel, distincția dintre cele două tipuri de nulitate este relevantă în dreptul civil din perspectiva regimului juridic aplicabil: sfera persoanelor care pot solicita anularea actului și prescriptibilitatea acțiunii în anulare. Ca un corolar al imprescriptibilității acțiunii în anulare, s-a statuat în doctrină că actul nul absolut nu poate fi confirmat.

Or, în materia dreptului administrativ, regimul juridic al nulității actului administrativ stabilit de Legea nr. 554/2004 este esențialmente diferit: actul poate fi atacat de către orice persoană care justifică un interes (ca în cazul nulității absolute din dreptul privat); actul administrativ individual poate fi atacat, însă, numai într-un anumit termen de la momentul la care persoana a avut cunoștință de existența actului (legea stabilește termene de prescripție și de decădere). Acest regim este specific nulităților relative.

Interdicția confirmării actului administrativ anulat nu rezultă din prevederile Legii nr. 554/2004 ori din alte prevederi legale în materia dreptului public. Dacă interdicția confirmării actului nul în dreptul civil a fost dedusă din dispoziția expresă în materia donației, nu există nicio rațiune ca aplicabilitatea acestei sancțiuni să fie extinsă în dreptul public.

În același sens, jurisprudența a apreciat că „în litigiile administrative, nu există o distincție între nulitatea absolută și cea relativă”.

b) în mod constant în teoria dreptului administrativ se consideră că nulitățile de formă, exterioare actului administrativ (cazul nulității care, în opinia reclamantei, ar afecta H.C.L. nr. 45/2002 și 46/2002, pot fi confirmate prin îndeplinirea ulterioară a condiției legale încălcate la momentul emiterii actului.

Astfel, doctrina românească interbelică a apreciat, în acord cu doctrina franceză, că, întrucât îndeplinirea ulterioară a formalităților nu influențează asupra oportunității actului, îndeplinirea posterioară acoperă nulitatea. De asemenea, autori recenți de autoritate incontestabilă au statuat că „nerespectarea unei condiții de formă poate să nu atragă scoaterea din vigoare a actului administrativ dacă ea este confirmată, fie printr-un act ulterior al organului emitent, fie printr-o formă procedură ce emană de la un organ ierarhic superior”.

3. Cu privire la obligația pârâtului de a reface procesul de elaborare a PUG și PUZ și de a relua procedura consultării publice.

(i) HCL 45/2002 și HCL 46/2002 nu sunt lovite de „cauze de nulitate absolută; cele două hotărâri sunt în vigoare și își produc în continuare efectele. HCL 1/2009 reprezintă un act menit numai să acopere viciul ce a afectat procedura de vot în cazul hotărârilor din 2002, fără ca documentația de urbanism supusă votului în 2009 să fi suferit vreo modificare. Este aceeași documentație adoptată prin HCL 45/2002 și HCL 46/2002 și aplicată în comuna Roșia Montană din anul 2002 și până în prezent, cu privire la care instanțele judecătorești au reținut deja că a fost elaborată cu respectarea dispozițiilor legale și că a fost supusă consultărilor publice.

(ii) Legalitatea procedurii de elaborare a PUG și PUZ a fost verificată, inclusiv în ceea ce privește respectarea obligației de consultare publică, de către instanțele judecătorești în cauza având ca obiect excepția de nelegalitate a

HCL 45/2002 și HCL 46/2002 (dosar nr. 1411/107/2007). Nici Tribunalul Alba și nici Curtea de Apel Alba Iulia nu au constatat încălcarea legii în procedura de elaborare a documentației de urbanism.

(iii) Prevederile Convenției de la Aarhus la care face referire reclamanta nu au aplicabilitate directă în dreptul intern, ci instituie numai obligații ale statelor semnatare de a adapta principiile Convenției în legislațiile lor naționale. Prin urmare, și ulterior ratificării Convenției, sunt de directă aplicare numai prevederile din legislația națională.

Astfel, nu orice tratat internațional dobândește automat incidență directă în sistemul de drept intern, ci numai acele tratate care conțin norme de aplicare directă. Astfel, în conformitate cu teoria generală a dreptului public internațional, aplicarea directă a normei internaționale în dreptul intern impune observarea a două caracteristici intrinseci ale prevederii de drept în discuție, una de natură subiectivă, cealaltă de natură obiectivă:

- a) pe de o parte, condiția subiectivă se referă intenția părților semnatare de a crea drepturi pentru particulari prin intermediul înțelegerii internaționale semnate.
- b) pe de altă parte, condiția obiectivă „privește conținutul normei internaționale însăși, care trebuie să fie suficient de clară atât în obiectul, cât și în forma ei, pentru a fi direct aplicabilă în ordinea internă, fără intervenția măsurilor complementare de executare. Se află în această situație Titlul I din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Protocoalele 1, 4, 6 și 7 adiționale la aceasta.

Dimpotrivă, convențiile internaționale ce nu prezintă un caracter executoriu subordonează aplicarea drepturilor proclamate unor măsuri de executare legislativă ori regulamentare pe care trebuie să le ia statele și, prin urmare, nu realizează condiția obiectivă privitoare la claritatea conținutului normei. Putem cita dintre convențiile care proclamă drepturile economice, sociale și culturale, Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale, care în art. 2 par. i prevede că statele părți se angajează «să acționeze (...) în vederea asigurării progresive a exercițiului deplin al drepturilor recunoscute în prezentul Pact».

Dacă vreuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită, particularii nu se pot prevala de un tratat internațional, căci el nu este destinat să producă de plano efecte directe în raporturile juridice de drept intern. Este și situația Convenției de la Aarhus ale cărei prevederi sunt invocate de reclamantă.

De altfel, chiar din textele citate de reclamantă rezultă că obligațiile instituite de Convenție incumbă statelor semnatare. Acestea sunt „părțile” tratatului internațional, deși reclamanta încearcă să distorsioneze înțelesul noțiunii de „parte”, atribuind această calitate „primarului comunei Roșia Montană și Agenției Naționale pentru Protecția Mediului”.

4. Validitatea votului în adoptarea HCL 1/2009.

Reclamanta susține că votul exprimat pentru adoptarea H.C.L. nr. 1/2009 ar fi fost viciat datorită faptului că doi consilieri, dl. Bartha Lucian și dl. Rus Valentin, s-ar fi aflat în conflict de Interese.

Reclamanta nu aduce nicio probă în susținerea afirmațiilor sale, nici în ceea ce privește presupusele raporturi care ar exista între dl. Bartha Lucian și Ral Grand S.R.L., respectiv între dl. Rus Valentin și Roșia Min S.A., nici în ceea ce privește presupusele raporturi ale celor două societăți cu Roșia Montană Gold Corporation S.A.

În al doilea rând, chiar dacă ipotetic afirmațiile reclamantei ar fi adevărate, aceasta nu dovedește în ce manieră cei doi consilieri locali ar avea un avantaj patrimonial din refacerea procedurii de vot cu privire la documentația de urbanism.

PUG și PUZ cu privire la care s-a reluat procedura de vot în ședința Consiliului Local al comunei Roșia Montană din 29.01.2009 sunt aplicabile încă din anul 2002, fiind adoptate prin hotărârile nr. 45 și 46, în vigoare și în prezent. Votul exprimat pentru adoptarea HCL 1/2009 nu produce o schimbare a regimului de urbanism, întrucât documentația de urbanism este cea adoptată din 2002. Or, nu se poate susține existența unui potențial interes al unui consilier de a exprima un vot care nu schimbă cu nimic realitatea juridică existentă.

5. Conformitatea documentației de urbanism cu prevederile Legii nr. 5/2000.

Sușinerile reclamantei în sensul că, în documentația pentru PUG și PUZ nu ar exista mențiuni privitoare la „respectarea în cadrul comunei a zonelor de protecție menționate în Legea 5/2000” și că proiectul pentru PUZ Zona de dezvoltare industrială Roșia Montană „nu ia în considerare prevederile Legii 5/2000”, reclamanta făcând trimitere la dispozițiile art. 10 alin. (1) și art. 5 din această lege, sunt vădit nefondate.

Documentația respectă întru totul prevederile Legii nr. 5/2000, aspect constatat și de către instanțele de judecată prin hotărârile pronunțate în dosarul nr. 1411/107/2007. Astfel, prin Decizia nr. 75/CA/2007, Curtea de Apel Alba Iulia a statuat că PUG și PUZ adoptate prin HCL 45/2002 și HCL 46/2002 „au fost emise sub condiția respectării zonelor protejate, ceea ce nu excede competenței autorităților locale, pentru că nu se stabilesc noi zone protejate și nici nu se elimină cele existente, ci se impune respectarea celor existente, așa cum au fost ele determinate în Anexa III a Legii nr. 5/2000”.

Mai mult, PUG și PUZ adoptate prin hotărârile Consiliului Local Roșia Montană au fost avizate de Ministerul Culturii și Cultelor (sub nr. 61/2002, respectiv nr. 178/2002), care a verificat documentația de urbanism sub aspectul conformității cu dispozițiile Legii nr. 5/2000.

Prin **Încheierea pronunțată la termenul din 19.10.2010** (fila 140 vol. I) instanța a admis în principiu cererea de intervenție formulată de R.M.G.C. SA în interesul pârâtului și a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei invocată de intervenientă.

Prin **acțiunea înregistrată inițial la Tribunalul Cluj sub nr. 108/117/4.01.2011** reclamanții Centrul Independent Pentru Dezvoltarea Resurselor de Mediu (denumit în continuare C.I.P.D.R.M.) și Asociația Aurarilor Alburnus Maior Roșia Montană (denumită în continuare A.M.R.M.) în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al comunei Roșia Montană, au solicitat să se dispună :

- anularea în totalitate a actului administrativ normativ H.C.L. nr. 1/29.01.2009 adoptată de pârât.

Acțiunea a fost legal timbrată (fila 43 dosar 108/117/2011).

În **motivarea acțiunii** cei doi reclamanți au susținut următoarele.

În fapt.

Pârâtul a emis la data de 29.01.2009 HCL nr. 1/2009 de confirmare a Hotărârilor Consiliului Local nr. 45/19.07.2002 și 46/19.07.2002 privind aprobarea PUG și PUZ pentru Zona de Dezvoltare Industrială Roșia Montană Gold Corporation S.A.

Prin această Hotărâre, Consiliul Local al comunei Roșia Montană consideră că votul exprimat la data de 19.07.2002, și implicit, Hotărârile nr. 45/2002 și 46/2002, poate să producă efecte juridice în sensul păstrării efectelor juridice ale PUG Roșia Montană și PUZ Zona Industrială RMGC.

Pârâtul arată, în cuprinsul actului administrativ atacat, că se aprobă reluarea procedurii de vot a PUG al comunei Roșia Montană, județul Alba - Proiect nr. 4548/aprilie 2002- Proiectant S.C. "Proiect Alba" S.A., și a PUZ pentru Zona de Dezvoltare Industrială Roșia Montană Gold Corporation S.A. - Proiect nr. 4548/aprilie 2002, iar aceste planuri se aprobă, "...ca urmare a voinței Consiliului Local de a complini lipsurile constatate de instanța de judecată prin decizia nr. 75/CA/2007 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia la 21 ianuarie 2008 în dosarul nr. 1411/107/2007, prin confirmarea actului administrativ, în vederea asigurării siguranței și certitudinii juridice cu privire la activitatea de urbanism din comuna Roșia Montană".

Această Hotărâre este esențialmente nelegală, în condițiile în care prin decizia irevocabilă a Curții de Apel Alba, nr. 75/107/2008 pronunțată în dosar nr. 1411/107/2007 s-a admis excepția de nelegalitate ridicată de Asociația Alburnus Maior fata de H.C.L. ale Consiliului Local Roșia Montana nr. 45 și 46/2002, așa încât PUG și PUZ pentru zona industrială Roșia Montana sunt nelegale și nu pot produce efecte, în realitate, pârâtul a dorit eludarea efectelor hotărârii judecătorești mai sus-arătate.

A fost încălcat principiul neretroactivității legilor (privit în sensul larg, al considerării ca "lege" al oricărui act normativ) cu atât mai mult cu cât componența Consiliului Local din 2009 este diferită față de aceea din 2002. Raportat la principiul neretroactivității legilor, nicio autoritate publică administrativă, centrală sau locală, nu poate emite acte administrative normative care să retroactiveze.

Nu se poate vorbi nici de o confirmare a unui act, deoarece aceasta ar însemna că, retroactiv, PUG și PUZ - Zona Industrială produc efecte neîntrerupte din 2002 până în prezent.

Dacă ar fi așa, ar însemna că s-ar aneantiza efectele admiterii excepției de nelegalitate, care funcționează atât pentru trecut (din momentul pronunțării unei hotărâri irevocabile de instanța retroactiv până la momentul emiterii actului constatat nelegal) dar și pentru viitor.

Hotărârea nr. 1/29.01.2009 are ca obiect declarat „confirmarea actului administrativ (de fapt acte administrative: hotărârile Consiliului Local Roșia Montană nr. 45 și 46/2002, ulterior constatării nulității acestuia prin hotărârea Curții de Apel Alba Iulia.

a) în prima parte, hotărârea cu rol „confirmator” este motivată prin: „efectele juridice limitate pe care le produce decizia nr. 75/CA/2007, C. Ap. Alba, doar în litigiul în care a fost pronunțată și numai cu privire la părțile din acel litigiu”.

Argumentația pornește de la o vădită confuzie între autoritatea de lucru judecat a deciziei respective și opozabilitatea ei. Astfel, în doctrina de specialitate s-a arătat că este chiar posibil ca: „hotărârea să fie opusă de către un terț împotriva altui terț”.

De asemenea, CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ omite în mod surprinzător să facă referire la calitatea sa de parte - pârât - în litigiul tranșat prin dec. nr. 75/CA/2007 a Curții de Apel Alba. Nu în ultimul rând, trebuie luată în calcul și natura actului administrativ anulat: act normativ, fiind de neconceput ca un astfel de act să își înceteze efectele doar față de cel care a cerut și obținut constatarea nulității lui.

Față de cele arătate mai sus, dec. nr. 75/CA/2007 are în mod indiscutabil autoritate de lucru judecat față de CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ.

b) Confirmarea dorită de către CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ este un act juridic unilateral și declarativ prin care se acoperă nulitatea relativă a unui act juridic anterior. Confirmarea produce efecte retroactive, care se întorc în timp până la momentul nașterii actului juridic confirmat.

Așadar, în măsura în care hotărârea nr. 1/29.01.2009 ar produce efectele scontate de CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ, aceasta ar determina acoperirea nulității hotărârilor nr. 45 și 46/2002 cu efect retroactiv încă de la data emiterii lor. În consecință, se dorește ca, în pofida hotărârii judecătorești de anulare intervenită în anul 2008, a PUG al comunei Roșia Montană, respectiv a PUZ pentru Zona de dezvoltare industrială R.M.G.C. SA, acestea să producă efecte juridice începând cu data aprobării lor, în anul 2002, în mod neîntrerupt.

Orice confirmare a unui act juridic anulabil poate interveni doar înainte de desființarea lui prin hotărâre judecătorească, ulterior anulării confirmarea fiind imposibilă.

Mai mult, nulitatea constatată de către instanță, prin dec. nr. 75/CA/2007 este o nulitate absolută, nesusceptibilă așadar de confirmare. Astfel, textul legal prin care Curtea de Apel Alba și-a motivat în drept decizia, stabilește că: „Hotărârile adoptate de consiliul local cu încălcarea dispozițiilor alin. 1 a căror nesocotire a fost constatată sunt nule de drept. Nulitatea se constată de către instanța de contencios administrativ. Acțiunea poate fi introdusă de orice persoană interesată (art. 46. al. 2 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale).

Este vorba așadar de o nulitate absolută, „de drept”, pe care instanța doar o constată și care poate fi invocată „de orice persoană interesată”. După cum s-a subliniat în doctrina de specialitate recentă: „Data fiind gravitatea acestor vicii de nelegalitate (care atrag nulitatea absolută), actul administrativ nul nu poate fi confirmat, nulitatea absolută neputând fi acoperită.

Faptul că s-a dorit acoperirea retroactivă a nulității unor acte juridice anterioare rezultă și din faptul că în motivarea hotărârii 1/29.01.2009 se invocă acte normative în forma aflată în 11. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, voi. II, ed. C. H. Beck, 2005, p. 84. A. Trăilescu, *Unele considerații referitoare la necesitatea unei mai stricte delimitări a nulităților în dreptul administrativ*, în *Dreptul*, nr. 12/2001, p. 87 vigoare în anul 2002, nicidecum în anul 2009. Astfel, se arată, spre exemplu, că: „în forma Legii nr. 137/1995, actualizată la 17.02.2000, aflată în vigoare la data adoptării hotărârilor, nu se prevedea necesitatea emiterii avizului de mediu pe baza evaluării de mediu, ci doar a acordului de mediu, ceea ce în speță s-a emis”.

Pe de altă parte însă, se face trimitere la norme ulterioare emiterii Planurilor Urbanistice obiect al așa-zisei confirmări, și anume la Normele Metodologice de aplicare ale Legii nr. 50/1991 aprobate prin Ordinul nr. 1430/2005 al Ministerului Transportului, Construcțiilor și Turismului. După cum se poate observa, chiar silogismul pârâtei este marcat de inconsecvență logică, din moment ce sunt arătate și norme ulterioare datei emiterii Hotărârile Consiliului Local confirmate.

Tocmai datorită faptului că nu au fost respectate cerințele legale pentru aprobarea PUG și PUZ în vigoare de la data (29.01.2009) emiterii hotărârii CONSILIULUI LOCAL ROȘIA MONTANĂ, s-a încercat confirmarea unui act anterior lovit de nulitate absolută, în tentativa organului administrativ menționat de a se prevala de prevederi legale aplicabile în anul 2002, dar modificate sau chiar abrogate până în anul 2009.

Astfel, spre exemplu, nu doar că acordul de mediu pe care se sprijineau hotărârile 45 și 46/2002 și-a încetat efectele (în 3.07.2004), dar mai mult, la data hotărârii emise în anul 2009, legea (O.U.G. nr. 195/2005) pretindea existența unui aviz de mediu, simplul acord fiind insuficient. Tocmai pentru că a cunoscut la data hotărârii din 29.01.2009 neîndeplinirea condițiilor legale, CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ a apelat la „artificiul juridic” al confirmării, spre a se prevala inclusiv de acte normative abrogate anterior anului 2009 (Legea nr. 137/2005, abrogată prin O.U.G. nr. 195/2005).

c) Având în vedere că O.U.G. nr. 195/2005 e aplicabilă în speță din motivele arătate anterior, documentația de urbanism elaborată în lipsa avizului de mediu e nulă potrivit legii: „Documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism aprobate fără avizele prevăzute de reglementările în vigoare sunt nule”, (art. 64, al. 2, din Legea nr. 350/2001).

d) Chiar în măsura în care nu s-ar fi dorit confirmarea unor acte administrative anterioare, a căror nulitate absolută fusese în prealabil constată de către instanță, hotărârea CONSILIULUI LOCAL ROȘIA MONTANĂ din 29.01.2009 ar fi fost nelegală, deoarece aprobă simultan un PUG și un PUZ, fiind evident că nu a fost respectată cerința legală ca PUZ să fie elaborat în baza unui PUG aprobat anterior. Astfel, art. 47 alin. 1 din Legea nr. 350/2001 stabilește în fraza finală că: „Planul urbanistic zonal asigură corelarea programelor de dezvoltare urbană integrată a zonei cu Planul urbanistic general. În speță, PUG în baza căruia a fost elaborat PUZ supus aprobării nu fusese aprobat și nu producea efecte juridice la momentul elaborării PUZ.

e) Din cauza ineficacității „confirmării” dorite de către CONSILIUL LOCAL ROȘIA MONTANĂ, orice efect retroactiv e înlăturat, fiind prin urmare aplicabilă legislația în vigoare în anul 2009. În consecință, PUG și PUZ au fost aprobate cu încălcarea legii datorită lipsei avizului de mediu.

În lipsa avizului de mediu pretins de O.U.G. nr. 195/2005, documentația de urbanism supusă aprobării CONSILIULUI LOCAL ROȘIA MONTANĂ în 29.01.2009 este în mod evident incompletă, fiind aplicabile dispozițiile O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor (art. 63 din Legea nr. 350/2001).

Pe de altă parte, PUG și PUZ „confirmate” prin Hotărârea atacată sunt realizate în baza unor acte normative, în vigoare la momentul emiterii H.C.L 45 și 46/2002, dar actualmente abrogate sau modificate la momentul emiterii H.C.L 1/2009 care face obiectul acțiunii, fapt care face ca dispozițiile acestei din urmă HCL să ultra-activeze norme abrogate, fapt contrar principiilor elementare ale conflictului de legi în timp.

HCL a cărei „revocare se cere nu ținând cont de faptul că în sine, avizele și acordurile care au stat la baza emiterii și aprobării PUG și PUZ sunt expirate, încălcându-se astfel legislația în vigoare.

1. Aviz PUG și RLU comuna Roșia Montană nr. 38/2002 emis sub nr. 4769/16.07.2002 de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței. Acest aviz a fost emis ținând cont de realitățile legislative de la nivelul anului 2002; un astfel de aviz este însă depășit, trebuind emis un altul care să țină cont de cadrul legislativ de la data aprobării PUG prin HCL nr. 1/2009.

Mai mult, condițiile și recomandările cuprinse în acel aviz nu au fost respectate de autoritatea beneficiară. Facem referire aici în special la problema întocmirii unui program de strămutare a așezărilor umane din intravilanul corn. Roșia Montană, inclusă ca recomandare în avizul amintit. Termenele limită pentru negocierea strămutării/relocării prevăzute în RLU și PUZ - Zona de dezvoltare industrială Roșia Montană au expirat însă încă din anul 2004.

Conform Regulamentului local de urbanism al PUZ Zona de dezvoltare industrială R.M.G.C. SA, Unitățile Teritoriale de Referință U.T.R 1 și U.T.R 2 sunt zone propuse pentru schimbare de funcțiune din zone rezidențiale în zona industrială și de protecție, respectiv zona de protecție a zonei industriale, cu funcțiuni conexe compatibile cu zona industrială, fiind afectate de zona de dezvoltare industrială Roșia Montană Gold Corporation, necesitând strămutare - relocare, după cum urmează:

Pentru U.T.R. 1 - etapa I, având termene limită pentru negociere 01.07.2002 și pentru strămutare-relocare 01.07.2003, pentru imobilele aflate în interiorul limitei perimetrului industrial, din

Bunta, Coma și parțial Roșia Montană; etapa a II-a, având termene limita pentru negociere 01.07.2002 și pentru strămutare – relocare până la 01.07.2004, pentru imobilele aflate în interiorul limitei zonei de protecție a industriei propuse.

Pentru U.T.R 2 - necesita strămutare-relocare în etapa II având termene limita pentru negociere 01.07.2002 și pentru strămutare - relocare 01.07.2004, pentru imobilele aflate în interiorul limitei zonei de protecție a industriei propuse.

Proiectul de strămutare a așezării Roșia Montană urma să se desfășoare în baza unui contract încheiat între Corn. Roșia Montană și S.C. Roșia Montană Gold Corporation S.A. Actul respectiv a fost anulat irevocabil prin Sentința civilă nr. 750/CA/29.05.2007, pronunțată de Tribunalul Alba în dosar nr. 2135/107/2006, menținută prin respingerea recursului. După anularea acelui contract, orice acțiune de strămutare/relocare a încetat.

În Proiectul nr. 4548/aprilie 2002 la PUG Roșia Montană, vol.I, pct.1.2, pag.5, se arată că "... PUG Roșia Montană a fost realizat în anul 2000 și a urmat procedura de avizare și aprobare necesară intrării în legalitate. Datorită faptului că în perioada de aproape doi ani niciuna dintre prevederile PUG nu s-au materializat în ceea ce, privește extinderile intravilanului pentru zonele necesare strămutării populației [...] a apărut necesitatea refacerii PUG..." în continuarea acestei logici, este normal ca, dacă după numai doi ani PUG urma să fie modificat pentru că nu se respectaseră termenele prevăzute în el, cu atât mai mult acest act trebuie modificat în lipsa îndeplinirii condițiilor decelate în cuprinsul PUG după aproape doi ani de la constatarea nelegalității sale, în 2008. În concluzie, dispozițiile din pag. 6 a PUG sunt vetuste, neproducând efecte.

2. Acord de mediu nr. 179/3.07.2002, emis sub nr. 1815/3.07.2002 de Ministerul Apelor și Protecției Mediului - Inspectoratul de Protecția Mediului Alba Iulia.

Inspectoratul de Protecție a Mediului Alba a eliberat Acordul de Mediu 179/03.07.2002 pentru PUZ al comunei Roșia Montană și Acordul de mediu 180 din 03.07.2002 pentru PUZ Zona de Dezvoltare Industrială Roșia Montană Gold Corporation. Ambele acorduri au expirat la 03.07.2004. Numai acest fapt este un motiv suficient de nelegalitate a PUG Roșia Montană.

În anul 2009, când Consiliul Local Roșia Montană a emis H.C.L. nr. 1/2009 de aprobare a PUG Roșia Montană - dispozițiile OUG nr. 195/2005 care la art. 9 alin. 1 și 4 impuneau obligativitatea obținerii unui aviz conform de mediu, iar nu doar a unui acord.

3. Avizul de gospodărire a apelor nr. 8/24.06.2002, emis sub nr. 2719/28.06.2002 de Ministerul Apelor și Protecției Mediului - Inspectoratul de Protecția Mediului Alba Iulia a expirat la 2 ani de la data emiterii sale, potrivit art. 53 din Legea nr. 107/1996, deoarece lucrările pentru care a fost acordat nu au debutat.

Mai mult, observând condițiile special impuse la emiterea avizului de gospodărire a apelor, la pct. 7 se impune rezolvarea problemelor referitoare la proprietatea terenurilor și strămutarea locuitorilor; termenul limită de strămutare a expirat, conform PUG, în anul 2004. Acesta constituie un motiv în plus de nevalabilitate a avizului de gospodărire a apelor.

4. Avizul de principiu emis sub nr. 330.321/21.06.2002 de Ministerul de Interne pentru PUG Roșia Montană, reprezentând angajamentul autorității emitente de a emite un aviz final sub condiția întrunirii anumitor condiții. Prin avizul de principiu s-a condiționat eliberarea avizului final de strămutarea obiectivelor strategice ale MAI (sediu de poliție și unitate de pompieri), precum și obținerea avizului de către Ministerul Apelor și Protecției Mediului și respectarea recomandărilor acestui minister.

Apreciind acest aviz de principiu la momentul aprobării PUG prin HCL 1/2009, se poate observa că obiectivele impuse de Ministerul de Interne nu au fost atinse; nu a avut loc strămutarea sediilor de poliție și pompieri și nu a fost obținut un aviz de mediu. În aceste condiții, se poate conchide că nu poate fi obținut avizul final al MAI.

5. Punctul de vedere tehnic de specialitate emis de Ministerul de Interne – Grupul de Pompieri Unirea sub nr. 1070/7.06.2006 poate fi calificat prin analogie ca aviz PSI. Potrivit art. 12 din Ordinul Ministerului de Interne nr. 791/1998 (ordin abrogat în prezent, însă sub imperiul căruia a fost emis avizul PSI), avizul își pierde valabilitatea dacă lucrările pentru care a fost emis nu sunt începute în termen de 2 ani de la emiterea lui. Proiectul de dezvoltare industrială nu a început în termenul de 2 ani amintit, astfel că punctul de vedere tehnic amintit nu mai era valabil la data de 29.01.2009, data aprobării PUG prin HCL.

6. Avizul sanitar emis de Direcția de Sănătate Publică Alba sub nr. 1469/29.05.2002 nu cuprinde toate informațiile impuse în termeni imperativi de art. 8 alin. 5 din Ord. Ministerului Sănătății și Familiei nr. 117/2002. Mai mult, din cuprinsul său rezultă că el reprezintă doar un aviz de principiu, punându-se în vedere efectuarea unui studiu de impact asupra stării de sănătate a populației din zona Abrud și Roșia Montană în conformitate cu ordinul MFS amintit. La nivelul datei aprobării PUG (29.01.2009), ordinul amintit era abrogat, astfel că se impunea emiterea unui nou aviz, care să impună condiții potrivit actelor normative în vigoare. În prezent, la baza PUG stă un aviz de sănătate care ale cărui condiții fac referire la un ordin abrogat; aprobarea PUG în temeiul acestui aviz recunoaște ultraactivitatea ordinului amintit, situație inacceptabilă din punct de vedere juridic.

În concluzie, PUG Roșia Montană nu are la bază niciun aviz de sănătate valabil. Un astfel de aviz este esențial, raportat la substanțele toxice ce vor afecta aerul, apa și solul zonei și, implicit, nivelul sănătății localnicilor.

7. Certificatul de descărcare de sarcină arheologică nr. 4/15.01.2004 emis de Ministerul Culturii și Cultelor a fost anulat de Curtea de Apel Brașov, prin sentința civilă nr. 157/F/CA-Fisc/26.11.2007, pronunțată dosar nr. 434/64/2006, menținută de Î.C.C.J. prin decizia nr. 4607/9.12.2008, prin respingerea recursurilor. Prin urmare, Certificatul de descărcare de sarcină arheologică este în mod irevocabil anulat. Așadar, la data aprobării PUG prin HCL 1/2009, nu exista un certificat de descărcare de sarcină arheologică valabil. O astfel de carență este deosebit de gravă, din moment ce obiectivul la care se referă PUG afectează vestigii arheologice de o deosebită valoare.

În drept, au fost invocate prevederile art. 8 din Legea nr. 554/2004, art. 112 din codul de procedură civilă, Legea nr. 350/2001, Legea nr. 50/1991, O.U.G. nr. 195/2005, art. 53 din Legea nr. 107/1996, art. 8 alin. 5 din Ord. Ministerului Sănătății și Familiei nr. 117/2002.

În probațiune, cei doi reclamânți au solicitat proba cu înscrisuri.

Prin **Încheierea pronunțată la termenul de judecată din data de 8.03.2011** instanța a dispus conexarea dosarului nr. 108/117/2011 al Tribunalului Cluj la prezentul dosar, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 164 alin. 1 din codul de procedură civilă (fila 251 vol. I).

La data de 8.03.2011 ASOCIAȚIA PRONUNȚA ROȘIA MONTANĂ și ASOCIAȚIA PRONUNȚA DREPTATEA ROȘIA MONTANĂ au formulat **cerere de intervenție accesorie în favoarea pârâtului** Consiliul Local al comunei Roșia Montană (fila 224 vol. I).

Prin **Încheierea pronunțată la termenul din data de 5.04.2011** instanța a respins ca inadmisibile cererile de intervenție formulate asociațiile mai sus menționate (fila 56 vol. II).

Prin notele de ședință depuse la termenul din 5.04.2011 reclamânți C.I.P.D.R.M. și A.M.R.M. au invocat **excepția puterii de lucru a Deciziei nr. 75/CA/2008** prin care a fost admisă în mod irevocabil excepția de nelegalitate a HCL nr. 45 și nr. 46/2002 adoptate de Consiliul Local al comunei Roșia Montană. (fila 54 vol. II).

În motivarea excepției reclamânții au susținut următoarele.

Prin **Decizia nr. 75/CA/21.01.2008**, pronunțată de Curtea de Apel Alba în dosar nr. 1411/107/2007 a fost admisă în mod irevocabil excepția de nelegalitate a HCL nr. 45 și 46 din 2002, constatându-se nelegalitatea acestora.

Litigiul în cadrul căruia a fost admisă excepția de nelegalitate s-a purtat între Asociația Alburnus Maior (reclamantă), Consiliul Local al comunei Roșia Montană (pârâtă) și societatea Roșia Montană Gold Corporation S.A. (intervenientă). Din moment ce într-un litigiu anterior ce a avut loc între aceleași părți s-a constatat nelegalitatea hotărârilor amintite, stabilitatea și securitatea raporturilor juridice impune ca în orice alt proces ulterior - cum este și cel de față aceste hotărâri să fie considerate nelegale. Altfel spus, soluția Curții de Apel Alba de constatare a nelegalității HCL nr. 45 și 46 din 2002, cuprinsă în **Decizia nr. 75/CA/21.01.2008**, a intrat în puterea lucrului judecat.

În conformitate cu disp. art. 28 din Legea nr. 554/2004 "dispozițiile (legii speciale)... se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte. Compatibilitatea aplicării normelor de procedura civilă se stabilește de instanță, cu prilejul soluționării cauzei".

Jurisprudența și doctrina sunt în unanimitate de acord că în litigiile de contencios administrativ sunt incidente disp. art. 166 din codul de procedură civilă și ale art. 1201 din codul civil, potrivit cărora puterea ce legea acordă autorității lucrului judecat constituie, în raport de art. 1200 pct.

4 din codul civil și ale art. 1202 alin. 2 din codul civil, o prezumție legală absolută și irefragabilă, ce nu permite ca ceea ce statuat deja printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă să poată fi contrazis printr-o a doua judecată.

Judecata celei de a doua cereri, prin care se tinde la contrazicerea unei hotărâri definitive și irevocabile, prin care s-a tranșat într-o primă judecată chestiunea de drept sau raportul juridic creat între părți, prin dezlegări peremptorii opozabile părților în mod absolut, este împiedicată de art. 166 din codul de procedură civilă.

Autoritatea de lucru judecat cunoaște două manifestări procesuale, aceea de excepție procesuală (conform art. 1201 din codul civil și art. 166 din codul de procedură civilă) și aceea de prezumție, mijloc de proba, de natură să demonstreze existența dreptului spus de judecător în legătură cu o chestiune litigioasă ce vizează raporturi între aceleași părți, în curs de judecată (art. 1200 pct. 4, art. 1202 alin. 2 din codul civil).

În manifestarea sa de excepție procesuală, autoritatea de lucru judecat are efect negativ extinctiv, de natură să oprească a doua judecată. În această accepțiune, autoritatea de lucru judecat presupune tripla identitate de elemente prevăzută de art. 1201 din codul civil. (obiect, părți, cauză).

Nu același este însă sensul tehnico-procesual al autorității de lucru judecat în accepțiunea de efect pozitiv al hotărârii judecătorești prin care s-au dezlegat irevocabil aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea legală de a se statua diferit asupra aceluiași aspect litigios într-o altă.

În această accepțiune, puterea de lucru judecat are efect pozitiv, într-un al doilea proces care are legătură cu chestiunea litigioasă dezlegată anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis.

Nevoia de ordine și stabilitate juridică și evitarea contradicției între considerentele hotărârilor judecătorești pronunțate în cauze diferite sunt satisfăcute de reglementarea autorității de lucru judecat în forma prezumției.

Potrivit art. 1200 pct. 4 și art. 1202 alin. 2 din codul civil, în raporturile dintre părți această prezumție are caracter absolut, într-o nouă judecată, nu se poate pretinde stabilirea contrariului a ceea ce s-a statuat judecătorește, anterior.

Cum dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil nu au caracter absolut și pot cunoaște limitări, decurgând din aplicarea altor principii ale judecății efective și statornice, principiul autorității de lucru judecat, în ambele sale manifestări procesuale interzice readucerea în fața instanțelor a chestiunii litigioase deja rezolvate.

Sintetizând, puterea lucrului judecat impune ca dezlegarea dată în mod irevocabil de o instanță de judecată unui raport juridic substanțial să nu poată fi modificată prin intervenția ulterioară a unei alte instanțe.

Rațiunile acestui efect al puterii de lucru judecat sunt multiple, dorindu-se în principal preîntâmpinarea unor contradicții între hotărâri judecătorești irevocabile diferite, precum și asigurarea unui climat de stabilitate în raporturile juridice.

În practica înaltei Curți s-a reținut că (...) efectul pozitiv al lucrului judecat se impune într-un al doilea proces care are legătură cu chestiunea litigioasă dezlegată anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis. Această reglementare a autorității de lucru judecat în forma prezumției vine să asigure, din nevoia de ordine și stabilitate juridică, evitarea contrazicerilor între considerentele - hotărârii judecătorești

Puterea de lucru judecat se distinge de autoritatea lucrului judecat (privită în forma ei strict procedurală) nefiind necesară întrunirea triplei identități de părți, obiect și cauză: dacă în manifestarea sa de excepție procesuală (care corespunde urnii efect negativ, extinctiv, de natură să oprească a doua judecată), autoritatea de lucru judecat presupune tripla identitate de elemente prevăzută de art. 1201 din codul civil (obiect, părți, cauză), nu tot astfel se întâmplă atunci când acest efect important al hotărârii se manifestă pozitiv, demonstrând modalitatea în care au fost dezlegate anterior anumite aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea de a statua diferit.

Vor beneficia de autoritatea lucrului judecat "acele considerente în lipsa cărora nu ar fi posibilă înțelegerea înțelegerea dispozitivului hotărârii ...de asemenea considerentele decisive, adică acelea care constituie susținerea necesară a dispozitivului, jucând corp comun cu acesta1".

Într-un stat de drept hotărârile judecătorești trebuie să se bucure de o prezumție absolută de adevăr, iar din moment ce nelegalitatea HCL nr. 45 și 46 a fost deja constatată irevocabil de o instanță de judecată, această soluție se impune și în prezentul litigiu.

Admiterea unei excepții de nelegalitate nu are ca efect invalidarea actului a cărui nelegalitate se invocă, ci doar ignorarea actului în litigiul în cadrul căruia s-a admis excepția. Aceasta nu înseamnă însă că, de vreme ce nelegalitatea a fost constatată în dosarul din anul 2008, ea nu va putea fi reținută ca putere de lucru judecat în prezentul dosar. Efectul admiterii excepției de nelegalitate prin decizia din anul 2008 rămâne ca o situație juridică dezlegată în mod ireversibil pentru părțile din acel dosar, chiar și în litigiile viitoare.

Prin notele de ședință depuse la termenul din 17.05.2011 (fila 124 vol. II) reclamanții C.I.P.D.R.M. și A.M.R.M. au invocat excepția de nelegalitate a H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002 adoptate de pârât.

În motivarea excepției reclamanții au susținut următoarele.

Hotărârile a căror nelegalitate se invocă stau la baza HCL nr. 1/2009, atacată în prezentul dosar, astfel că se constată legătura dintre aceste acte administrative, excepția de nelegalitate putând fi primită spre judecare.

În fapt, prin HCL nr. 45 și 46 din 2002 a fost aprobat PUG și PUZ necesare obținerii documentației de urbanism pentru proiectul de exploatare al pârâtei R.M.G.C. SA.

Prin Decizia nr. 75/CA/21.01.2008, pronunțată de Curtea de Apel Alba în dosar nr. 1411/107/2007 a fost admisă în mod irevocabil excepția de nelegalitate a HCL nr. 45 și 46 din 2002, constatându-se nelegalitatea acestora.

Pentru aceleași considerente care au stat la baza admiterii excepției de nelegalitate în cadrul dosarului menționat mai sus, se impune admiterea ei și în prezentul dosar. Astfel, la momentul adoptării H.C.L nr. 45 și 46, un număr de doi consilierii locali care au participat la adoptarea acestor hotărâri nu prezentau garanții de imparțialitate întrucât fie ei, fie rudele lor, erau angajați ai societății Roșia Montană Gold Corporation S.A. Este vorba despre d-nii Avram Cornel și David Constantin care, la data adoptării celor două hotărâri (19.07.2002) aveau calitatea de angajați ai intervenientei R.M.G.C. SA, persoana juridică inițitoare a PUG și PUZ.

Prin urmare, consilierii mai sus arătați care au adoptat hotărârile aveau interese patrimoniale în dezvoltarea proiectului de exploatare minieră Roșia Montană, având reprezentarea că adoptarea hotărârilor de aprobare a PUG și PUZ, indispensabile demarării exploatării, le va asigura un loc de muncă constant și bine remunerat, încălcându-se prevederile art. 47 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 potrivit căruia "nu poate lua parte la deliberare și la adoptarea hotărârilor consilierul care, fie personal, fie prin soț, soție, afini sau rude până la gradul al patrulea, inclusiv, are un interes patrimonial în problema supusă dezbaterilor consiliului local.

În drept, au fost invocate prevederile art. 4 din Legea 554/2004, art. 47 din Legea nr. 215/2001.

Potrivit disp. art. 137 din codul de procedură civilă instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor invocate de reclamanții C.I.P.D.R.M. și A.M.R.M.

Având în vedere efectul pe care îl produce fiecare din excepțiile invocate și întrucât excepțiile de procedură se impune a fi examinate înaintea celor de fond, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepției de nelegalitate invocată de reclamanți.

Întrucât excepția de nelegalitate vizează acte emise de o autoritate locală din circumscripția teritorială a Tribunalului Alba iar reclamanții au înțeles în aplicarea disp. art. 10 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 să se adreseze instanței de la domiciliul pârâtului, raportat la disp. art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 2 pct. 1 lit. d) din codul de procedură civilă, nu se pune problema sesizării instanței competente, întrucât Tribunalul Alba – Secția de Contencios Administrativ este instanța competentă atât din punct de vedere material cât și teritorial să soluționeze excepția.

Așa cum de altfel, admit și reclamanții, excepția de nelegalitate a H.C.L nr. 45 și nr. 46/19.07.2002 adoptate de Consiliul Local al Comunei Roșia Montană a fost soluționată în mod irevocabil de Curtea de Apel Alba Iulia prin Decizia nr. 75/CA/2008 pronunțată în dosar nr. 1411/107/2007, în sensul admiterii și constatării nelegalității acelor hotărâri.

În prezentul dosar reclamanții au invocat din nou excepția de nelegalitate a acelor hotărâri, reiterând motivele invocate în dosar nr. 1411/107/2007 și pentru care excepția a fost admisă.

În aceste condiții, hotărârea pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia prin care s-a constatat nelegalitatea celor două hotărâri se impune cu putere de lucru judecat, fiind inadmisibilă reexaminarea legalității acestora într-un alt dosar pentru aceleași sau chiar pentru alte motive.

Atâta timp cât există o hotărâre judecătorească favorabilă, respectiv prin care s-a constatat nelegalitatea acelor hotărâri, reclamanții nu pot justifica un interes legitim pentru a solicita să se constate din nou nelegalitatea lor.

Reclamanții se contrazic practic, invocând în același timp excepția de nelegalitate a celor două hotărâri și excepția puterii de lucru judecat a hotărârii judecătorești prin care s-a constatat deja nelegalitatea lor.

Pentru considerentele mai sus expuse, excepția de nelegalitate a H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002 adoptate de Consiliul Local al comunei Roșia Montană, invocată de reclamanții C.I.P.D.R.M. și A.M.R.M. urmează a fi respinsă.

În ceea ce privește excepția puterii de lucru judecat a Deciziei nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosar nr. 1411/107/2007, instanța constată că este întemeiată.

Puterea de lucru judecat nu trebuie confundată cu autoritatea de lucru judecat, reglementată de art. 1201 din codul civil, care presupune existența triplei identități, respectiv de: părți, obiect și cauză.

Puterea de lucru judecat reprezintă efectul pozitiv al oricărei hotărâri judecătorești și ea presupune că o chestiune litigioasă odată dezlegată printr-o hotărâre irevocabilă, nu mai poate face obiectul unei alte judecăți, indiferent dacă cea de-a doua judecată privește sau nu aceleași părți și indiferent de obiectul acesteia.

Rațiunea puterii de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești irevocabile, rezidă în necesitatea de a nu contrazice adevărul judiciar odată stabilit de o instanță și în nevoia de ordine și stabilitate juridică de care trebuie să se bucure orice subiect de drept care se adresează justiției pentru protejarea drepturilor sau intereselor sale legitime, întrucât în caz contrar însuși accesul la justiție ar deveni iluzoriu.

Apărarea pârâtului și a intervenientei în sensul că singurul efect al admiterii unei excepții de nelegalitate este inopozabilitatea actului constatat nelegal, în condițiile art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, nu poate fi acceptată, întrucât contrazice însăși rațiunea excepției de nelegalitate și a dreptului de acces la justiție.

Faptul că în art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004 se prevede doar că: *în cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat nelegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată*, nu înseamnă că hotărârea prin care s-a constatat nelegalitatea unui act administrativ nu produce nici un efect cu privire la terți sau în fața altor instanțe decât aceea în fața căreia s-a invocat excepția de nelegalitate.

Conform art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004: *dispozițiile acestei legi se completează cu prevederile codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte.*

Atâta timp efectele hotărârii judecătorești sunt reglementate de codul de procedură civilă, nu există nici un temei pentru a nu recunoaște acele efecte oricărei hotărâri, indiferent de materia în care au fost pronunțate și indiferent de obiectul concret al acestora, respectiv dacă vizează o acțiune în realizare sau în constatare, argumentația pârâtului și a intervenientei în acest sens, fiind lipsită de suport juridic.

Codul de procedură civilă nu face nicio deosebire între efectele unei hotărâri în realizare și efectele unei hotărâri în constatare, astfel că potrivit principiului *ubi lex non distinguit neconstituționalitate nos distinguere debemus* (unde legea nu distinge nici interpretul nu trebuie să o facă).

În art. 4 alin. 4 din Legea nr. 554/2004 se prevede în mod expres consecința pe care admiterea excepției de nelegalitate o are în raport cu instanța în fața căreia a fost invocată, însă acest text de lege nu neagă opozabilitatea hotărârii prin care s-a constatat nelegalitatea actului administrativ pe cale de excepție față de terțe persoane.

Prevederile art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 reprezintă un argument în plus, în acest sens, întrucât recunoașterea efectului pozitiv al hotărârii prin care s-a constatat nelegalitatea unui act administrativ pe cale de excepție, nu aduce cu nimic atingere specificului raporturilor de putere, în speță dintre Consiliul Local al comunei Roșia Montană – ca emitent al actului și SC R.M.G.C. SA – ca titulară a proiectului avut în vedere la aprobarea PUG și PUZ prin H.C.L 1/2009 a cărei anulare se solicită.

Pârâțul și intervenienta se contrazic de altfel, atunci când afirmă inadmisibilitatea puterii de lucru judecat a hotărârii de soluționare a excepției de nelegalitate a H.C.L nr. 45 și nr. 45/2002, întrucât la rândul lor au invocat pe cale de apărare puterea de lucru judecat a deciziei pronunțate de Curtea de Apel Alba Iulia, însă doar trunchiat, respectiv cu referire la considerentele menționate în cuprinsul acestora și care le sunt favorabile.

Astfel, pârâțul și intervenienta se prevalează doar de considerentele reținute de curte cu privire la temeinicia H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002, făcând abstracție de considerentele reținute cu privire la nelegalitatea acestora și pentru care a fost admisă excepția de nelegalitate.

Recunoașterea puterii de lucru a deciziei nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia prezintă o importanță deosebită în prezenta cauză, iar interesul reclamantilor de a o invoca este legitim și justificat întrucât de acest efect depinde aprecierea nulității H.C.L 1/2009 prin prisma celorlalte motive invocate.

Pentru motivele mai sus precizate, excepția puterii de lucru judecat cu privire la Decizia nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosar nr. 1411/107/2007 va fi admisă.

Admiterea excepției puterii de lucru judecat a Deciziei nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia nu justifică admiterea *de plano* a acțiunii formulate de reclamant, întrucât H.C.L 1/2009 a cărei anulare se solicită în speță este un act administrativ distinct de H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002, astfel că se impune examinarea în fond a cauzei, respectiv a motivelor de nelegalitate proprii H.C.L 1/2009, inclusiv prin raportare la excepția puterii de lucru judecat.

Examinând actele și lucrările de la dosar instanța reține următoarele.

Prin art. 1 din H.C.L nr. 1/29.01.2009 adoptată de Consiliul Local al comunei Roșia Montană (fila 52-53 vol. I) s-a aprobat reluarea procedurii de vot a PUG al comunei Roșia Montană – Proiect 4548/aprilie 2002 – Proiectant SC PROIECT ALBA SA și a PUZ pentru zona de Dezvoltare industrială Roșia Montană Gold Corporation SA - Proiect 4548/aprilie 2002 – Proiectant SC PROIECT ALBA SA.

Prin art. 2 din aceeași H.C.L a fost aprobat PUG al comunei Roșia Montană – Proiect 4548/aprilie 2002 – Proiectant SC PROIECT ALBA SA și a PUZ pentru zona de Dezvoltare industrială Roșia Montană Gold Corporation SA.

În preambulul H.C.L mai sus menționate s-a reținut că la adoptarea acestora au fost avute în vedere următoarele documente:

- nota de fundamentare întocmită de primarul comunei Roșia Montană și proiectul de hotărâre inițiat acesta
- raportul aparatului de specialitate al Primarului comunei Roșia Montană întocmit de dna. Jurca Violeta Tatiana
- Planul Urbanistic General al comunei Roșia Montană aprobat prin H.C.L nr. 45/2002 și Planul Urbanistic Zonal aprobat prin H.C.L nr. 46/2006 și documentația aferentă.
- decizia nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosar nr. 1411/107/2007 și efectele juridice limitate pe care aceasta le produce (doar în litigiul în care a fost pronunțată și numai cu privire la părțile din acel litigiu)
- voința Consiliului Local de a complini lipsurile constatate de instanța de judecată prin confirmarea actului administrativ, în vederea asigurării siguranței și certitudinii juridice cu privire la activitatea de urbanism din comuna Roșia Montană.

La adoptarea H.C.L nr. 1/2009 s-a reținut incidența următoarelor texte de lege și acte normative: art. 2, art. 25, art. 46, art. 47 din Legea nr. 350/2001; art. 36 alin. 1 și alin. 5 lit. c) din Legea nr. 215/2001; Legea nr. 50/1991; Ordinul nr. 13/N/1999 emis de MLPAT, Ordinul nr. 176/N/2000 emis de același minister și art. 45 alin. 2 lit. e) coroborat cu art. 115 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 215/2001.

Reclamantii au făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile conform disp. art. 7 alin. 1 ind. 1 din Legea nr. 554/2004. (fila 27 vol. I și fila 24 dosar nr. 108/117/2011 al Tribunalului Cluj).

Pentru considerentele ce vor fi mai jos expuse prezenta acțiune este înterzică.

Așa cum am arătat mai sus, prin Decizia nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosar nr. 114/107/2007 a fost admisă excepția de nelegalitate și în consecință s-a constatat nelegalitatea H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002 adoptate de Consiliul Local al comunei Roșia Montană.

Pentru a pronunța această soluție curtea a reținut că au fost încălcate prevederile art. 46 alin. 1 și 2 din Legea 215/2001, apreciind că interesul patrimonial al consilierilor locali, care erau în același

timp angajați ai SC Roșia Montană Gold Corporation SA, este «evident și de natură a le afecta obiectivitatea și imparțialitatea în procesul de deliberare» și că hotărârile luate cu participarea acestora sunt nule de drept.

Deși a constatat nelegalitatea celor două hotărâri pentru motivul mai sus menționat, în considerentele deciziei curtea a reținut în plus că își însușește argumentele pentru care prima instanță a respins celelalte motive de nelegalitate, respectiv: că au fost respectate prevederile Legii nr. 5/2000 privind zonele protejate, că s-a făcut dovada că documentația a fost pusă la dispoziția Primăriei Roșia Montană pentru a fi consultată de cetățeni și nu s-au depus sesizări iar în ce privește Legea nr. 137/1995 la data adoptării hotărârilor, aceasta nu prevedea necesitatea emiterii avizului de mediu pe baza evaluării de mediu ci doar a acordului de mediu și care în speță s-a emis.

Fără a aduce critici unei hotărâri judecătorești irevocabile și admitând că eventuala contradicție între dispozitivul și considerentele unei hotărâri putea fi invocată doar pe calea revizuirii, tribunalul ca instanță de fond sesizată cu acțiunea în anulare a H.C.L 1/2009 prin care a fost înlăturat viciul cu privire la procedura a vot a H.C.L nr. 45 și nr. 46/2002 constatat de curte prin acea decizie, și în condițiile în care se invocă puterea de lucru judecat a acelei decizii, urmează a lua în considerare soluția pronunțată de curte și considerentele deciziei doar în măsura în care o susțin.

Rațiunea acestei accepțiuni constă în aceea că practic, ceea ce dobândește putere de lucru judecat este dispozitivul hotărârii și considerentele care vin în sprijinul soluției date.

O interpretare contrară nu poate fi admisă, întrucât acea decizie a fost pronunțată în recursul declarat de reclamantă, iar în măsura în care ar fi luate în considerare argumentele contrare soluției de constatare a nelegalității s-ar încălca principiul *non reformatio in peius*, conform căruia nu este posibilă înrăutățirea situației în propria cale de atac.

În acest fel, s-ar ajunge în situația absurdă ca, deși calea de atac a fost admisă și s-a constatat nelegalitatea celor două hotărâri, reclamanta să nu aibă practic niciun beneficiu ca urmare a exercitării acelei căi de atac.

Pârâtul și intervenienta au speculat în favoarea lor această contrarietate dintre dispozitivul și considerentele deciziei nr. 75/CA/2008 a Curții de Apel Alba Iulia, înțelegând să se prevaleze doar de considerentele care contrazic dispozitivul.

Într-adevăr constatarea nelegalității actului administrativ nu echivalează cu anularea acestuia, însă nu se poate face abstracție de caracterul imperativ al normei juridice încălcate și care impune constatarea nelegalității.

Astfel, art. 47 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 a cărui încălcare s-a reținut de Curtea de Apel Alba Iulia cuprinde o normă imperativă a cărei nerespectare este prevăzută în mod expres sub sancțiunea nulității absolute.

În condițiile în care nulitatea actului este prevăzută expres de lege, nu prezintă relevanță faptul că persoana interesată a înțeles să o invoce pe calea unei acțiuni în anulare sau pe calea excepției de nelegalitate, fiind de asemenea lipsit de importanță faptul că instanța a constatat acea nulitate în considerentele sau în dispozitivul hotărârii.

Un act administrativ nu poate să fie, în același timp legal (pentru motive de fond) și nelegal (pentru motive de formă) sau nelegal față de anumite persoane și perfect valabil față de alte persoane, neexistând niciun text de lege care să permită o astfel de interpretare.

Dimpotrivă, principiul legalității și al securității raporturilor juridice implică în mod necesar o apreciere unitară a efectelor actului administrativ față de toți subiecții de drept.

Atâta timp cât s-a constatat nelegalitatea celor două hotărâri, indiferent dacă motivul de nelegalitate privește aspecte de formă sau de fond, ele nu mai pot fi considerate valabile și nu mai pot produce vreun efect, cum în mod eronat susțin pârâtul și intervenienta.

Distincția făcută de intervenientă între nulitatea unui act juridic de drept privat și nulitatea unui act administrativ nu are suport juridic, efectele nulităților și principiile care le reglementează fiind aceleași.

Astfel, o nulitate absolută expresă nu poate fi confirmată nicicând, indiferent dacă privește aspecte de fond sau aspecte de formă.

Mai mult, Legea nr. 554/2004 fiind o lege specială, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, se impune a fi aplicată cu prioritate și atâta timp cât nu conține prevederi în sensul că un act administrativ nul absolut nul pentru motive de formă, ar putea fi confirmat ulterior de organul

emitent prin emiterea unui alt act de acoperire a viciului procedural, cum e cazul în speță, o asemenea interpretare nu poate fi acceptată.

Dimpotrivă, la o simplă lectură a acestei legi reiese că principiul legalității este acela care stă la baza întregii reglementări, rațiunea oricărui demers juridic inițiat în temeiul acesteia fiind tocmai restabilirea legalității.

Așa fiind, nu era necesar ca legea să interzică posibilitatea confirmării unui act nul absolut pentru motive de formă ci să o prevadă expres.

În condițiile în care prin art. 1 alin. 6 din lege, s-a prevăzut posibilitatea organului administrativ emitent de a revoca actele nelegale atâta timp cât nu au intrat în circuitul civil și a de a sesiza instanța competentă în situația în care nu mai poate fi revocat întrucât au produs efecte juridice, este evident că în măsura în care ar fi dorit, legiuitorul putea deopotrivă să prevadă și posibilitatea confirmării unui act nul, ceea ce nu a înțeles să prevadă, astfel că nu există nici un temei în sprijinul celor susținute de pârât și intervenientă.

Din economia disp. art. 1 alin. 6 din Legea nr. 554/2004 rezultă că nu salvagardarea unui act administrativ nul a reprezentat o prioritate pentru legiuitor, ci înlăturarea efectelor celor nelegale.

Dealtfel, niciunul din textele de lege indicate de Consiliul Local în preambulul H.C.L. nr. 1/2009 nu justifică un asemenea artificiu juridic, respectiv reluarea procedurii de vot cu scopul de a confirma un act administrativ constatat nelegal de instanță.

Chiar dacă am accepta punctul de vedere al pârâtului și al intervenientei în sensul că un act administrativ nul pentru aspecte de formă ar putea fi confirmat, oricum la data emiterii actului de confirmare trebuie să fie îndeplinite condițiile de fond prevăzute de lege pentru valabilitatea actului confirmat, întrucât în caz contrar ar fi încălcat flagrant principiul legalității.

Legalitatea actului confirmat nu poate fi asigurată decât prin respectarea întocmai a prevederilor legale în vigoare la data adoptării actului de confirmare, ceea ce pârâtul nu a făcut.

De la data elaborării documentațiilor de urbanism, respectiv din anul 2002 și până la data la care au fost supuse aprobării, respectiv în ședința Consiliul Local la 29.01.2009 a trecut foarte mult iar în acest interval actele normative aplicabile au suferit numeroase modificări și au fost adoptate acte normative noi.

Astfel, prin O.U.G. nr. 195/2005 a fost abrogată Legea nr. 137/1995 privind protecția mediului și orice alte dispoziții contrare.

Așa cum am arătat mai, refacerea documentației de urbanism era necesară, cu respectarea prevederilor legale în vigoare la data aprobării lor.

Chiar dacă Legea nr. 137/1995 în vigoare la data elaborării PUZ și PUG al comunei Roșia Montană nu prevedea necesitatea obținerii avizului de mediu ci doar a acordului de mediu, la art. 9 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2005 s-a prevăzut că este obligatorie solicitarea și obținerea avizului de mediu pentru planuri și programe sunt obligatorii pentru adoptarea planurilor și programelor care pot avea efecte semnificative asupra mediului.

De asemenea, conform art. 9 alin. 4 din aceeași ordonanță: aprobarea planurilor și programelor, la orice nivel ierarhic, este condiționată de existența avizului de mediu pentru respectivul plan sau program.

În ceea ce privește *voința Consiliului Local de a complini lipsurile de procedură constatate de instanța de judecată*, aceasta nu este de natură să justifice adoptarea unui act administrativ cu nerespectarea prevederilor legale de drept substanțial.

Pârâtul se contrazice atunci când afirmă că H.C.L. nr. 45 și nr. 46/2006 sunt valabile iar H.C.L. nr. 1/2009 reprezintă doar un act de prin care a fost reluată procedura de vot pentru a acoperi viciul care afecta cele două hotărâri, întrucât la art. 2 din H.C.L. nr. 1/2009 a fost aprobat din nou PUG și PUZ al comunei Roșia Montană din anul 2002, ceea ce înseamnă că admite că acele două hotărâri prin care a fost aprobat inițial PUZ și PUG nu mai produc efecte, altfel nu s-ar fi justificat o nouă aprobare a documentațiilor de urbanism după 7 ani de zile.

Atâta timp cât PUZ și PUG al comunei Roșia Montană au fost supuse aprobării la data de 29.01.2009, acestea trebuiau să respecte prevederile legale în vigoare la acea dată, apărarea pârâtului în sensul că nu era necesară refacerea documentației de urbanism fiind nefondată.

În mod surprinzător Consiliul Local a reținut în H.C.L. nr. 1/2009 incidența Ordinului nr. 1430/2005 al MTCT care nu exista la data elaborării documentației, respectiv în anul 2002, astfel că nu aveau cum să fie respectate.

Un alt motiv de nulitate a H.C.L. nr. 1/2009 este acela prevăzut de art. 46 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 în conformitate cu care: *nu poate lua parte la deliberare și la adoptarea hotărârilor consiliul local care, fie personal, fie prin soț, soție, afini sau rude până la gradul al patrulea inclusiv are un interes patrimonial în problema supusă dezbaterilor consiliului local.*

În speță, s-a dovedit că dl consilier local Bartha Lucian care și-a exprimat votul în ședința Consiliul Local al comunei Roșia Montană din data de 29.01.2009 avea un interes patrimonial în adoptarea acelei hotărâri.

Astfel, din informațiile emise de O.R.C. de pe lângă Tribunalul Alba (fila 14 vol. II) rezultă că dl. Bartha Lucian asociat și administrator social al SC RAL GRAND SRL.

Audiat fiind în calitate de martor (fila 9 vol. II), dl. Bartha Lucian a relatat că această societate are ca obiect de activitate reparații auto și tinichigerie iar societatea intervenientă R.M.G.C. SA care este și titulara Proiectului pentru zona de Dezvoltare industrială a Comunei Roșia Montană și care are încheiate contracte de asigurare pentru autoturisme cu SC ALLIANZ ȚIRIAC SA, a apelat la serviciile SC RAL GRAND SRL întrucât aceasta este singura societate de reparații auto din zonă autorizată de societatea de asigurare ALLIANZ ȚIRIAC.

În aceste condiții, interesul personal patrimonial al d-lui consilier local Bartha Lucian este evident, acesta prin societatea pe care o deține, obținând venituri directe ca urmare a prestărilor de servicii către R.M.G.C. SA.

Faptul că între SC RAL GRAND SRL și SC ALLIANZ ȚIRIAC SA nu au fost încheiate contracte de colaborare sau de prestări servicii în formă scrisă, este lipsit de relevanță, atâta timp cât această societate este singura din zonă autorizată de societatea respectivă de asigurare.

În ceea ce privește cuantumul redus al veniturilor obținute, nu este de natură să conducă la concluzia lipsei de interes patrimonial al consilierului local respectiv, aceasta fiind o situație temporară justificată de faptul că R.M.G.C. SA nu desfășoară în prezent prea multă activitate în zona comunei Roșia Montană.

Însă, în măsura în care proiectul va fi implementat, cu siguranță că situația se va schimba, în sensul că nevoia de a apela la serviciile SC RAL GRAND SRL va crește și în mod corespunzător vor crește și veniturile obținute de dl. Bartha Lucian ca urmare a serviciilor prestate prin intermediul acestei societăți.

Interesul dlui consilier Bus Valentin în adoptarea H.C.L. nr. 1/2009 nu a fost dovedit, din declarația acestuia (fila 8 vol. II) rezultând că în situația în care proiectul R.M.G.C. SA va fi implementat în zonă, SC ROȘIA MIN SA al cărei administrator este va fi afectată într-un mod negativ, în sensul că se impune stoparea anumitor proiecte de conservare care în prezent se suprapun peste licența R.M.G.C. SA.

Nulitatea prevăzută de art. 46 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 nu este condiționată de incompatibilitatea mai multor consilieri, fiind suficient ca unul dintre ei să se afle în această situație.

Având în vedere considerentele de fapt și de drept expuse, prezenta acțiune va fi admisă și în consecință se va dispune anularea H.C.L. nr. 1/29.01.2009 adoptată de pârât, constatându-se că este nelegală.

Având în vedere soluția dată cu privire la acțiunea principală, se impune respingerea ca neîntemeiată a cererii de intervenție formulate de R.M.G.C. SA în interesul pârâtului.

Reclamanții nu au solicitat cheltuieli de judecată.

Având în vedere că acțiunea a fost admisă, pârâtul și intervenienta în interesul acestuia fiind în culpă procesuală, potrivit disp. art. 274 alin. 1 din codul de procedură civilă cererea acestora de obligare a reclamanților la cheltuieli de judecată urmează a fi respinsă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge excepția de nelegalitate a H.C.L. nr. 45 și nr. 46/19.07.2002 adoptate de Consiliul Local al Comunei Roșia Montană, invocată de reclamanții CENTRUL INDEPENDENT PENTRU DEZVOLTAREA RESURSELOR DE MEDIU și ASOCIAȚIA AURARILOR ALBURNUS MAIOR ROȘIA MONTANĂ.

Admite excepția puterii de lucru judecat invocată de reclamantii mai sus menționați cu privire la Decizia nr. 75/CA/2008 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în dosar nr. 1411/107/2007.

Admite acțiunea formulată de reclamantii:

1. FUNDAȚIA CULTURALĂ ROȘIA MONTANĂ, cu sediul ales în Cluj Napoca, Str. Frederic Joliot Curie, nr. 2, cod 400106, jud. Cluj – la sediul SCA GIURGEA, GHIDRA & ASOCIAȚII.
2. CENTRUL INDEPENDENT PENTRU DEZVOLTAREA RESURSELOR DE MEDIU și
3. ASOCIAȚIA AURARILOR ALBURNUS MAIOR ROȘIA MONTANĂ - ambii cu sediul ales în Cluj Napoca, B-dul 21 Decembrie 1989, nr. 104, Maestro Business Center, Corp C, etaj II – la sediul SCA HAROSA, NEMETI & ASOCIAȚII, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Comunei Roșia Montană, cu sediul în Comuna Roșia Montană, nr. 184, jud. Alba.

Anulează H.C.L nr. 1/29.01.2009 adoptată de pârât.

Respinge cererea de intervenție accesorie în interesul pârâtului, formulată de intervenienta SC ROȘIA MONTANĂ GOLD CORPORATION SA, cu sediul ales în București, Șoseaua Nicolae Titulescu, nr. 4-8, America House, Aripa de Vest, etaj 8, sector 1 – la SCA ȚUCA, SBÂRCEA & ASOCIAȚII.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 24.05.2011.

Președinte,
GIANINA CRISTINELA
MUNTEAN

Grefier,
BIANCA ISPAS

